

El papa és italià

Dv, 13/06/2014 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que afegeixi algunes ratlles innecessàries després del [comentari](#) que ha fet el periodista **Juan Rubio** a la resposta del papa **Francesc** a [La Vanguardia](#) sobre “el conflicte entre Catalunya i Espanya”.

El papa no és italià, però és el bisbe de Roma, i, malgrat la internacionalització de la cúria, viu principalment entre italians. I, d'entrada, per un italià d'ordre és impossible d'entendre que algú es planteji trencar la unitat estatal que a ells els va costar tant d'assolir. I l'exemple més proper, la Padània, no és un exemple que ens ajudi gaire. I el papa no és italià, però és argentí. I, d'entrada, la idea de Madre Pàtria, pesa. En aquest sentit, era molt més fàcil que el bavarès Ratzinger compregués la complexitat identitària i lingüística europea.

Així, ni el context de la cúria Romana, ni la trajectòria vital del papa Francesc, ni el pes que té l'ambaixada espanyola a Roma, ni la millorable política eclesiàstica catalana a Roma, faciliten d'entrada la simpatia papal cap al [cas dels catalans](#).

Per això, és normal que el discurs retòric a favor de la unitat o el perill de trencar la convivència, entrin molt bé en l'argumentari vaticà. I d'aquí es deriva que “la secessió d'una nació sense un antecedent d'unitat forçosa s'ha d'agafar amb moltes pinces” (que per cert, caldria saber quin és sentit que donen el argentins a aquesta expressió que no denota exactament el mateix en català que en castellà). Recordem que el secretari d'Estat, el cardenal **Pietro Parolin**, quan [va dir](#) que la Santa Seu “no havia d'entrar en la qüestió catalana”, ja va parlar de “prudència” i “dels grans principis que són els del bé comú i el respecte a cadascú”.

Arribats aquí, hi ha un altra objeiat. Aquest és el context, però el papa ni és un beneit ni un desinformat.

Així, fixe-u-vos bé en la [resposta](#) del papa. Mostra la lògica “preocupació” per qualsevol divisió. És a dir, d'entrada no. I satisfà el que esperen els actors amb més pes polític al Vaticà. Però quan es pregunta si en aquest cas es pot aplicar la idea de “cultures tan diverses que no enganxen ni amb cola”, no es mulla dient que “s'ha d'estudiar cas per cas”, “que hi haurà casos que seran justos i casos que no ho seran”. “Escòcia, la Padània, Catalunya...” ja veu que no es pot matar tot el que es gras.

Òbviament, doncs, el papa no es dedica a proclamar l'adhesió a la causa sobiranista, per la que d'entrada no mostra un gran entusiasme. Però també és clar que ha tingut fonts prou diverses per entendre que és un tema molt complicat, que no tothom ho veu igual i que cal analitzar cada cas.

A alguns els semblarà poc, però en el context jo crec que és molt. I, agafant-se als arguments de la resposta de Francesc, per als qui reclamen una consulta només es tractaria de mostrar-li si en el cas català hi ha elements d'“unitat forçosa” i oferir alguns arguments per ajudar-lo a “analitzar” si “el cas és just o no és just”. Per tant, no es tracta de [respondre](#) al papa Francesc, és tracta d'explicar-se més i millor. I amb la prudència i estratègia que demana un terreny molt pantanós.

